

בבורסה לתכשיטים

רינה מור (33), מיס תבל לשעבר, מונתה לנציגת ציבור הלקוחות בהנהלת הבורסה לתכשיטים. מור תקיים פגישות עם לקוחות הבורסה ותפקידה יהיה

נציגת הלקוחות מור רעיונות והמלצות

להביא להנהלת החברה רעיונות והמלצות כמגמה לכוון ולהתאים את מוצריה החברה לרצון הלקוחות. מור נבחרה לתפקידה הודות לנסיונה הבינלאומי בעולם היופי והאופנה. נסיונה העשיר תואם את מדיניות הבורסה לתכשיטים לפתח את נושא תכשיטיה ויקורה בארץ ובעולם.

בחיפה

שמים לב ללב

אגודת שים לב ללב (חיפה) היא עמותה ציבורית אשר נוסדה על-מנת להגביר את מודעות הציבור למחלות הלב, לדרכים למנוע אותן ובמקרה הצורך לדעת להתמודד עימן. שים לב ללב יוזמת פעילות ענפה כדי להקנות לאזרחי חיפה וסביבתה את יסודות ההיחייאה והידע הבסיסי בהצלת חייאדם במקרה של ארוע לבבי. כמו כן יוזמת האגודה קורסייה והדרכה מעשיים, הרצאות

יוזר דוידס ונשיא גוראל מדעות והתמודדות

וימיעיון לציבור הרחב, למוסדות, מיפעלים ובתי-ספר בכל נושאי מניעת מחלות-הלב. האגודה, בראשה עומדת הגב' רבקה דוידס ושנשיאיה הכבוד שלה הוא ראש העיר, מר אריה גוראל, הציבה לעצמה מטרה לעזור כמיטב יכולתה ליחידות לטיפול-נמרץ-לב ולמכוני הלב בכתיה החולים בחיפה. כל זאת באמצעות רכישת מיכשור וציוד חיוני לטיפול בחוקייה הלב הקשים.

עזה: פלוטה אחרת

(המשך מעמוד 19)

הלבן בקליפה, האדום בפנים, הש חור של הגרעונים.) אבל בעזה, אבי טיח הוא מוצר ישראלי. כאשר הכיר או אבטיחים, בא השבאב, התרים את הסחורה והשחית אותה. אחריכך נמצא שאפשר להביא אבטיחים מן הגדה המערבית, וזה כשר.

יש דברים שאין גם בגדה. כמר צא אחרון, קונים מסוחרים ערביים בישראל. למשל, סוכר ותה. אשה עזתית נסעה לישראל, שם יש לה קרובימישפחה, וחזרה. שכי ניה ראו שהסתפרה. העירו לה על כך, האשה מיהרה להסביר כי ביקר רה קרובים בצורת, וכי הסתפרה שם אצל ספר ערבי.

לילו של אלה

עזה מלאה בסיפוריוועה. כי פי כל איש ברחוב סיפורים כאלה.

מיקרה: בעת אחד העימותים המטירו החיילים גזז מרמיע. ערבי קשיש התמוטט. החיילים התחילו לבעוט בו ולצעוק: "קום קום!" ה איש צעק שיש לו אסטמה, שאינו יכול לנשום. החיילים המשיכו לבי עוט ולצוות תליו לקום. אשתו רצה הביתה להביא תעודה רפואית. כשי חזרה, כבר היה האיש מת.

מיקרה: בהפגנה תפס חייל איש בן 70 והיכה אותו. הוקן צעק עליו: "איך לך אבא?" החייל תפס פיתאום מה הוא עושה, והפסיק. אחריכך ניגס אל הוקן וביקש סליחה, הוקן סירב לסלות.

מיקרה: באחד העימותים כשכר נה עזה בשעת העוצר נפצע צעיר בירך. הפצע לא היה קטלני, אך העורק נפגע. האמבולנס, שבא לקחתו, לא הורשה להיכנס לאיזור העוצר. הצעיר מת מאיבודדם. פר שת ראס-בורקאס במהדרה עזתית. מאז התחילו התושבים להתאר גן למיקרים כאלה. בכל שכונה עבי רו כמה נשים קורסים אלמנטריים של עזרה ראשונה. השתדלו לחלק להן חומרים של עזרה ראשונה. יש מחסור משוע בחומרים כאלה. זה מסביר את המיקרה שאירע השבוע בנתב"ג, כאשר גורש שתי נשים שהביאו ארגז של תרופות, לצורכי האינתיפאדה. הכוונה היא למנוע עזרה רפואית עצמית, ולהפוך את הדבר למכשיר נוסף למילחמה בי אינתיפאדה. הכוונה היא גם להכי ריח את הפצועים להגיע לבתי החולים, שם הם נאטרים אוטרי (מטית).

בכל פעם שנהרג אדם, נערך "ליל אל-תכביר". אחד מתחיל לקרוא בלילה "אללה אכבר" (אלוהים גדול), וכל הנשים והגברים בשי כונה מצטרפים אליו. ממאות בתים בוקעת הקריאה, בכל שעות הלילה: "אללה אכבר", "אללה אכבר" כך מביעה השכונה כולה את ההשתתפות בצער המישפחה, שבנה הפך ל"שאהיד" (קרוש).

החיילים בנו

אם זה יוצר שינאה הדדית שלא יהיה ניתן עוד להתגבר עליה? על סדרהיום עומר העימות היומיומי. השבאב התמחה בהתגרות בחיילים. הם מקללים את אמהותיהם ואחיותיהם, צועקים: "מה אתה עושה פה? לך הביתה! אשתך מזוינת שם עם החבר שלך!" כל זה בעברית.

החיילים מגיבים בזעם. עולים על כולם הרדונים, אנשי-מג"ב, שכל קללה מוציאה אותם מכליהם. מספרים שפעם שאל תושב מקומי את אחד הרדונים מה אביו חושב על המצב, וזה הנחית עליו מייד מכות וצעק: "אל תקלל את האבא שלי!" יש דוגמות הפוכות. אשה סיפרה לנו שראתה בשלושה מיקרים נפרדים חיילים ישראליים בוכים. אחרי הפוגרום שערכו החיילים בראשית האינתיפאדה בכיתה-חור לים אל עיפא בעזה, כאשר הרביצו מכות רצח לפצועים במיטות ומיל-או את המחלקות בגזז מרמיע, ראתה האשה כמו עיניה חייל שהסי תתר מסביב לפינה ומירר בככי. אשה אחרת ראתה חייל בוכה, לק זה אותו לביתה, הגישה לו תה וניחמה אותו.

גם סיפורים כאלה מתהלכים בי עזה.

שני תהליכים

ני תהליכים מתרחשים בי עזה, מתחת לפני הקרקע. לכאורה הם סותרים זה את זה, למעשה הם משולבים זה בזה. קם עם. רצועת-עזה היא כיום מדינה פלסטינית לכל דבר, הני תונה תחת כיבוש זר, השילטון, הן שיפוט, השיטור, המשק, האירגון — כולם פלסטיניים. כוח צבאי יכול להשתלט על מקום מסוים

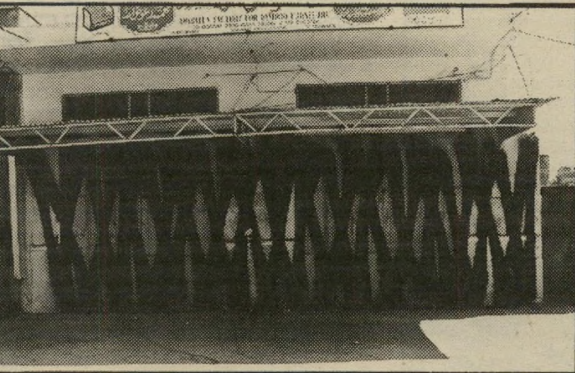
לים להתאסף במיסגדים, ואחרי התפילה היא מנהלת שם פעולת העמולה ערה. אך לא כל המתפללים הם אנשי המא"ס. אנשי הש"מאל טוענים שכוחה של המא"ס ברצועה אינו עולה על 15-10 אחוזים, אם כי בשכונות מסוימות כוחה רב יותר — כפי שמעידים שם הקירות.

הרוב העצום של תושבי עזה נאמנים ליאר ערפאת ולאש"ף, ומקבלים את הקו המדיני, האמור להוביל לשלום עם ישראל. 19 חודשי האינתיפאדה, על מאורעות הרמים היומיומיים, לא שינו זאת.

הילודה עולה

בישראל מאמינים שהאינתיפאדה מוכרחה להישר, מפני שהם לא יוכלו להחזיק מע"מ" בלי עבודה, בלי מזון.

זוהי טעות. כל מצוקה נסבלת, כאשר היא נחלת הכלל, וכאשר היא מבטיחה עימה לאומית. האינתיפאדה רואגת לחלוקה צור דקת, פחות או יותר. בעליהבתים הורידו את שכר-הדירה, ובמיקרים רבים ויתרו עליו כליל, כאשר אבי המישפחה או בניה נמצאים בכלא, המזון המעט שישנו מתחלק מרצון. במחנה-פליטים, הנתון בעוצר, שר רר מחסור חמור בחלב לתינוקות ובמזון חיוני. אבל כאשר הכל טוב לים מזה ביור, זה נסבל. יתכן שתי-

רחל אבנר, העולם הזה

עוד ציור של גרישא קומפרסור על גיפ

במשך זמן מסוים — אך בצאתו חוזר הב ללקימותו. מעידים על כך הקירות. מעידים על כך חוטיהחשמל. אין אף מטר אחד של חוטיחשמל בכל עזה שאין תלויים ממנו שרירים של דגל לאר-מי פלסטיני. אלפים. ובאותה השעה: עזה דוגלת בהי סדר מדיני, שיביא להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה לצד יש-ראל.

מעידה על כך חלוקת-הכוחות. בעזה מיוצגות כל המפלגות הפלסטיניות.

הקיצונית ביותר היא הגי'האד המוסלמי, הרוגלת בחיסול ישראל. היא מהווה מיעוט מבוטל.

חשובה יותר תנועת המא"ס, שי היא קצת פחות קיצונית, היא קמה בעזרת השילטון הישראלי, ובעזרת כספים מירדן ומסעודיה. הכוונה היתה לעודד כוח נגדי לאש"ף.

בשכונות הראשונים של האינתיפאדה לא תמכה המא"ס בהתקוממות. אז הפסידה הרבה מכוחה. מאז הצטרפו אנשיה למרד, והיא מיוצגת גם במרעצה הלאומית של פלסטינית, הפרלמנט של אש"ף. כסף יש לה יותר. וזה ניכר בטיב ההדפסה של חומריהתעמולה המחית תרתי שלה. לחמא"ס יש יתרון. אנשיה יכר-

עוד קדוש

סיפור הטראגי ביותר ש"סופר לנו התרחש בגדה. מעשה במשתף-פעולה ידוע מודיע של השב"כ — שנחשף והרי עמד לדין מחתרתי. הוא נשבע שמי עתה והלאה יחול ממעשיו. הבטיחו למחול לו — בתנאי שי יוכיח את נאמנותו ויצעד בהפגנה הבאה בשורה הראשונה. האיש קיים את הבטחתו. הוא צעד בשורה הראשונה בהפגנה, ונר רה למוות על-ידי חיילי צה"ל. סיפור נכון? אגדה? זה לא חשוב. הפלסטינים מאמינים שזה קרה, והוה הרבר הקובע. כי סיפורים כאלה מזינים את תהי ליד הגיבוש הלאומי, שהוא בלתי-הפוך.